

žarek dobrote

1/XXII
januar
2024

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

3 ••• Novo leto, novi izzivi, novo veselje

KARITAS 30+

4 ••• Nage oblačiti

STISKE SODOBNE DRUŽBE

5 ••• Duhovno spremljanje

KARITAS MLADIH

7 ••• Miklavževi angelčki

7 ••• Pismo za lepši dan

NA OBISKU

8 ••• Služenje je način življenja

LJUBEZEN JE IZNAJDLJIVA

8 ••• Prinašamo veselje

10 ••• Biti priča luči, Kristusove luči

10 ••• Dialog je mir

CELJE

16 ••• Adventni venčki za dobrodelnost

16 ••• Dar. Darilo za vse nas, vas.

KOPER

17 ••• Odprtje razstave Umetniki za karitas v galeriji Ars

18 ••• Aktivnosti otrok in mladih v tednu Karitas

18 ••• Teden Karitas v Pivki

LJUBLJANA

19 ••• Upanje za vse

19 ••• Prvi dobrodelni koncert Župnijske karitas Stična

19 ••• Dva novčiča

19 ••• Minljivost me uči živeti

19 ••• Družina nas oblikuje

19 ••• Kako spremljati človeka v bolečini

19 ••• Dogodki, ki nas povezujejo

MURSKA SOBOTA

20 ••• Upanje za mlade

NOVO MESTO

21 ••• Upanje za vse

21 ••• Skodelica kave – upanje za vse

21 ••• Obisk pri starostnikih v domu starejših

22 ••• Celovita pomoč Ukrajini

23 ••• Nagradna križanka

• FOTO NASLOVNA STRAN Zdenka Sfiligoy in ZADNJA STRAN Helena Zevnik Rozman •

IZDAJA: **Karitas** Kristanova 1 • SI-1000 Ljubljana
• info@karitas.si • www.karitas.si • TELEFON: 00386 1 300 59 60 •
ODGOVARJA: Peter Tomažič, generalni tajnik Slovenske karitas •
UREDNIŠKI ODBOR: Darko Bračun, Polona Miklič, Marjana Plesničar
Jezeršek, Marjan Dvornik, Barbara Godler, Peter Perše, Karlo Smodiš,
Helena Zevnik Rozman • UREDNICA: Helena Zevnik Rozman •
LEKTORIRANJE: Majda Strašek Januš • OBLIKOVANJE & GRAFIČNA
PRIPRAVA: Andrej Šauperl • ZALOŽILO: Ognjišče, d.o.o. • TISK:
Grafično podjetje SCHWARZ d.o.o., Ljubljana • Poština plačana pri pošti
• ISSN 1581-5528 • Vsebine v prispevkih izražajo mnenja avtorjev in ne
predstavljajo uradnega stališča Slovenske karitas. •

Izdajanje informativnega glasila Žarek dobrote
omogoča FIHO - Fundacija za financiranje invalidskih in
humanitarnih organizacij, sofinancer programov Karitas

»... da bi vztrajali pri dialogu:

to je edini način, edina pot do miru.

Tisti, ki ne želijo dialoga, ne želijo miru.«

papež Francišek,

vir: Vatican News

tema meseca**NOVO LETO, NOVI IZZIVI,
NOVO VESELJE**

Peter Tomažič

Vsako leto nas s čim prijetno in neprijetno preseneči. Takšno je življenje in takšno je tudi delo in pomoč na Karitas. Na marsikaj vsaj na videz nimamo vpliva. A če si za dobro ljudi v stiki nekaj res želimo in o tem razmišljamo, se prej ali slej odprejo vrata ali okno do rešitve. Vendar najprej je treba naše želje ubesediti med sodelavci. Zagotovo je prvi sestanek župnijske Karitas v novem letu priložnost, da se vprašamo, kaj bi v tem letu želeli novega, kam nas kličejo nove potrebe, kako preurediti prostore in pomoč, se bolje povezati z občino, še bolj vključiti župnika, pridobiti nove sodelavce ... Še in še bi lahko naštevali, vendar za nič od tega ni recepta, kajti vi, vaše sposobnosti, izkušnje, potrebe ljudi in vaša župnija ste unikatni, drugačni od vseh. Zatorej pri vas leži večina pravih odgovorov.

Področja dela župnijske Karitas so vsem, ki poslušamo nedeljsko berilo in evangelij, bolj ali manj poznana. Najjasneje jih vidimo v telesnih in duhovnih delih usmiljenja. Telesna dela usmiljenja smo v odlomku o zadnji sodbi ravnokar poslušali na nedeljo Kristusa Kralja. Duhovna dela usmiljenja, ki so za Karitas že malo drznejša in presegajo materialno pomoč, pa lahko zaslutimo tudi v blagih in na sploh v Jezusovem ravnanju, Cerkev pa jih je zbrala v seznam pravil. Vedno znova se lahko sprehodimo po teh delih in pogledamo, kaj delamo na posameznih področjih in kaj bi še lahko storili.

Naslednje vprašanje je, kaj imamo za posamezno področje pomoči na voljo, kaj lahko pridobimo, predvsem pa iščemo odgovor, kdo izmed nas bi to lahko delal, ali pa celo razmišljamo o novem sodelavcu za to področje. Vedno je modro poslati koga od sodelavcev na izobraževanje s tega področja, če obstaja kaj takega znotraj Karitas ali širše. Na voljo je tudi literatura, ki jo lahko predstavimo na srečanjih. Tudi če je prvo leto namenjeno samo spoznavanju področja, je že veliko storjenega. Vedno se je koristno o tem pogovoriti tudi z vašim župnikom, škofijsko Karitas ali s Karitas, ki to že počne.

Če imamo to možnost, je še kako smiselno, da vprašamo prav ljudi, ki jim želimo pomagati, ali njihove svojce, kaj v resnici potrebujejo. Velikokrat napačno sklepamo, da pri pomoči velja zlato pravilo, da drugim pomagamo ali z njimi ravnamo tako, kot bi mi želeli, da bi drugi ravnali z nami. To ni pravi odgovor za Karitas, kajti vsak človek je edinstven tudi v svojih potrebah, ki so odgovor na najgloblja osebna notranja čutenja

vsakega posameznika, na njegove izkušnje, zmožnosti in koncept življenja. Že pri materialni pomoči se kaj hitro izkaže, da kakšna pomoč ni ravno primerna za vse, še toliko bolj pa to velja pri duhovnih delih usmiljenja. Tako je navodilo »*Ijubiti svojega bližnjega kakor samega sebe*« kar precej zahtevna naloga, saj vključuje predvsem poslušanje in odkrivanje pravih potreb ljudi v stiski.

Naslednja pomembna stvar je sodelovanje in povezovanje. V današnji družbi lahko nekaj pomembnega storimo samo skupaj. Povezovanje z ostalimi župnijskimi skupinami, društvi, občino in drugimi Karitas je nujno, saj mnogih problemov ne moremo rešiti sami, lahko pa jih rešimo skupaj. Ob tem se tudi vsi veliko naučimo, premagujemo predsodke in postanemo povezani tudi kot širša skupnost. Seveda pa je nujna zavest, da se ne stapljamo, ampak ohranjamo svoje korenine in ostajamo trdno zavezani cerkvenemu družbenemu nauku. Do tukaj pa je na karitativnem področju veliko prostora za sodelovanje tudi z nekoliko drugačnimi.

Srečno in zdravo novo leto, z obilo veselja, Božjega blagoslova in poguma za prihodnost!

karitas 30+**NAGE OBLAČITI**

Matej Pirnat

Ob spreobrnjenju matematika in filozofa Blaisa Pascala je bila Cerkev nekoliko zadržana do novega vernika in ga niso takoj pripustili k evharistiji. Pravijo, da je Pascal potem k sebi domov pripeljal brezdomnega berača, ga negoval, hranil, umival in oblačil, češ: »*Če se ne morem dotakniti Kristusovega telesa v obhajilu, se ga lahko dotaknem vsaj v telesu ubogega*.«

Ta zgodba, ki sem jo nekoč nekje slišal, mi je prišla na misel ob razmisleku, kaj mi pomeni telesno delo usmiljenja nage oblačiti. Ko se v Karitas na kakršenkoli način dotikamo teles ubogih, je dobro imeti pred očmi ta Pascalov uvid: da se v telesu ubogega v resnici dotikamo Kristusa samega. Potem nam morda te vsem sodelavcem Karitas tako znane »cote«, ki se jih vedno nabere več, kot jih lahko porabimo, ne bodo toliko v breme in nekaj, s čimer se moramo ukvarjati skoraj po sili, ampak bodo postale kraj, kjer lahko bližnjemu izkažemo ljubezen. Bilo bi dobro, ko bi to zgodbo o ubogih in Kristusovem telesu večkrat povedali tudi darovalcem oblačil, da bi se tako vsi skupaj vzgajali v resnični solidarnosti, trajnostnem pristopu k dobrinam in sočutju do najbolj ubogih ljudi.

Da bi tako najranjivejšim ne namenjali samo tega, česar ne potrebujemo, kar smo preveč zamazali ali preprali in bo morda za kakega reveža še dobro, am-

pak jim bomo podarili oblačilo zato, da bodo v svojem obštvu lahko živeli človeško dostojanstvo.

Ko omenimo dostojanstvo, pa se brž zavemo, koliko ljudi je danes »slečenih« vsakega dostojanstva, predvsem do življenja, življenja v miru, dela, plačila, zdravega življenjskega okolja. Nage oblačiti bo za sodelavce Karitas v letih, ki prihajajo, tudi vedno bolj delo krpanja ranjenega dostojanstva številnih med nami.

stiske sodobne družbe

4

DUHOVNO SPREMLJANJE

Toni Brinjovc

Duhovno spremljanje pomeni biti ob osebi, poslušati, razumeti – v smislu: verjeti, kaj se v človeku dogaja, usmerjati ter slediti. Spremljevalec ustvarja prostor in čas, v katerem se lahko človek loti raziskovanja samega sebe, odkrivanja svojih možnosti za sprejemanje in morebitno spremembo. Z empatijo, usmerjenostjo k človeku ter strukturo pogovora je treba uravnotežiti odnos med umirajočim in spremljevalcem. Po navadi je spremljevalec zdrav, ima določeno znanje in izkušnje, zato je treba odnos uravnotežiti. Mislim, da ni treba posebej poudarjati, da v pogovoru ni vrednotenja in vrednostnih sodb ter da je v spremljanju dopuščeno izražanje vseh čutenj.

Pri duhovnem spremljanju upoštevamo vsa načela, ki so potrebna ob spremljanju hudo bolnega ali umirajočega. Od ustvarjanja primerne prostora, ki zagotavlja intimno vzdušje, pa časa pogovora, ki naj bi bil od 30 do največ 90 minut, odvisno od stanja bolnika, do pozornega poslušanja, umirjenega sledenja spremljevalca ter pomembne verbalne in neverbalne komunikacije.

Poseben pomen v duhovnem spremljanju imajo vprašanja. Le-ta posredujejo informacijo o določenem problemu, usmerjajo pozornost na določeno temo in opredelijo oprijemljiv problem. Previdno in mirno zastavljena vprašanja osvetlijo pomen dogodkov ali situacije v življenju, ki bi lahko dajala odgovore na situacijo, v kateri se je paliativni bolnik znašel. Pomagajo tudi prepoznati človekove specifične misli, ki so osnova neprijetnih občutkov in nefunkcionalnega vedenja.

Poleg vprašanj v pogovoru je pomembna tudi refleksija. Znotraj samega pogovora bolniku omogoči, da sliši, kaj govori. To spremljevalec doseže tako, da preprosto ponovi, kar je bolnik izrekel, da doda pomen slišane ter poudari različne možnosti, ki se nakazujejo.

Vrednote

V okvir duhovne razsežnosti spada veliko področij, ki služijo temu, da v zadnjem obdobju življenja osvetlijo in dajo smisel celotnemu življenju. Potreba po

smislu življenja je ena najosnovnejših potreb, ki se pojavi, ko se začne proces umiranja. Pri iskanju smisla bo v pogovoru zelo prav prišlo znanje o vrednotah, ki dajejo pravi pečat in temelj duhovne oskrbe. V splošnem poznamo tri vrste vrednot: ustvarjalne, doživlajske in vrednote stališča ali duhovne vrednote. Ustvarjalne vrednote so tiste, ki jih človek doživlja, ko nekaj naredi ali ustvari. Dejansko to pomeni vse delo, ki posameznika potrjuje in opredeljuje. Doživlajske vrednote so tiste, ki jih vzbujajo odnosi do določenih oseb in stvari in jih človek doživlja na notranji način. Sem spadajo vsa doživljanje ljubezni, lepote, narave, sočloveka idr. Vrednote stališč pa pridejo do izraza, ko je treba zavzeti stališče do neizprosne usode, trpljenja, krivde in smrti. Te vrednote lahko popeljejo človeka skozi trpljenje in bolezen ter dajejo smisel v obdobju umiranja. O njih naj bi tekla beseda v duhovnem pogovoru. Smisel ali temelj življenja se napaja ob duhovnih vrednotah. Smisel življenja je tista notranja moč, ki človeku pomaga, da v težkih trenutkih zdrži in zbere potrebne moči ter sprejme bolezen in smrt kot del življenja. Temelj življenja mora biti takšen, da zdrži tudi bolezen in smrt. To so lahko duhovne vrednote, ki posameznika usmerjajo, da v danih okoliščinah usmeri pozornost na pozitivno in kljub umiranju ostaja notranje živ. To zelo lepo pove primer gospe, ki je poiskala duhovno oskrbo in spremstvo, ker je v sebi prepoznala željo: »*Rada bi umrla živa!*« Torej gre za notranjo živost, pripravljenost, človečnost, upanje in željo, da huda bolezen dobi nov obraz. Tako postane duhovno spremljanje prostor zaupanja, neodvisnosti, neobremenjenosti, odprtosti, izražanja svojih čustev in svobode. Mnogi poiščejo duhovno oporo, ker ugotovijo, da ne morejo sami priti do odgovorov. Takrat človeka vodi strah in sam ni sposoben trezno razsojati ter raziskovati življenja. Oprijemlje se vsake bilke, pa kmalu ugotovi, da nič ni trdnega. Na tej točki lahko duhovna oskrba veliko naredi in pomaga.

Omenjena gospa o pomenu duhovnega spremljanja pove: »*Ne hrepenim po nečem, česar nimam, ampak po tem, kar imam. In to je trenutek življenja, trenutek večnosti.*« Ali kot pravi naš pesnik Srečko Kosovel:

»... v večnosti sebe in v sebi večnost odkriti,
svoje prozorne peroti v brezdaljo razpeti
in mir iz onstranske pokrajine vase ujeti.«

Ohranjanje upanja

Modrostni pristop k človeku je zasidran v življenjski izkušnji in premisleku o življenju ter se oblikuje iz roda v rod. Modrost nas uči, da je človek krhko bitje, ranljiv, občutljiv ter zaznamovan s strahom pred smrtjo. Zelo malo je treba, da se zamaje človekovo življenje in njegova trdnost. Zaradi te negotovosti in krhkosti mora človek zaupati. Nekomu je treba zau-

pati svoje življenje, svoje dneve, telo, dušo, načrte, delo ... Človek išče nekaj ali nekoga, v kar/kogar bi položil to, kar nosi v sebi. Antropologi sklenejo, da je človek bitje zaupanja. Če zaupa minljivim stvarjem, se počasi pomika v osamo in strah. Kmalu se zgodi, da ne zaupa več medicini, osebjem, in pride do tega, da zaupa samo še sebi. Pa tudi tam prej ali slej ugotovi, da zaupa preplašenemu srcu. Zaupati je treba tistemu, ki za posameznika predstavlja tudi rešitev in odgovore na vprašanja. Tistemu, ki je resničen in ki predstavlja ljubezen. Zato na koncu ostanejo odnosi. Tudi v matematiki se številke spreminjajo, razmerja pa ostanejo nespremenjena. Tako tudi v življenju. Ostajajo lepi, pristni, ljubeči odnosi, ki človeku nudijo oporo in smisel v času umiranja. Če bodo odnosi lepi in trdni, bo človek zlahka tudi zaupal. Velikokrat je zaupanje vezano na presežno (Boga, naravo, večnost). V za-upanju je upanje. Kako torej ohranjati upanje? Tako, da ljudi spremljamo do zaupanja. Človek, ki se bo zaupal in ki bo svoje življenje zaupal komu, bo tudi človek upanja.

Obredi in rituali

V duhovni oskrbi so poleg spremljanja pomembni še obredi in rituali, ki so večkrat vezani na tradicijo religije, ni pa nujno. Človek je bitje obredov. Preko obredov se veliko lažje izražamo. Znotraj obredov lahko izrazimo to, česar sicer ne bi. Obredi nas odpirajo za presežno, izzovejo čustva, poglobljajo odnose, ustvarjajo identiteto in svojskost posameznika. Nadalje nudijo domačnost in so kraj srečevanja s seboj. Obredi so od najbolj primitivnih ljudstev naprej zaznamovali in določali človeško življenje, zlasti ob prehodih in prelomnicah življenja. Tudi zato so obredi in rituali ob umirajočem človeku pomemben del paliativne in duhovne oskrbe. Čas in strukturo obredov določajo verske skupnosti in sta v določenih primerih predpisana. Na primer zakramenti v katoliški Cerkvi imajo točno določeno obliko in potek. Ni pa nujno. Obrede lahko oblikujemo tudi sami. Ena od oblik obreda je večerni pregled dneva ali čisto preprosto obredno branje knjige in preprosta molitev zahvale. Poseben pomen imajo obredi pri umirajočih, ki so za svojce blagodejni in zelo pomagajo pri procesu žalovanja. Zbrani domači, lahko kakšna glasba, molitev, pogovor o lepih trenutkih skupnega življenja, obisk duhovnika, povezanost preko podanih rok ipd.

Pri obredih velja opozoriti še na vrednost neverbalne komunikacije. V zadnjem obdobju se zlasti pri starostnikih pojavi potreba po fizičnem stiku. Tako je lahko vsak dotik zelo blagodejen in daje občutek varnosti ter sprejetosti. Velikokrat je to dovolj zgovorna gesta, ki nadomesti nepotrebne besede lažnega upanja.

Duhovna oskrba

V Sloveniji je v vseh bolnišnicah in tudi po drugih ustanovah poskrbljeno za duhovno oskrbo, katere nosilci so največkrat katoliški duhovniki ali usposobljene osebe. To pa ne pomeni, da druge verske skupnosti niso vključene. Kdor v nekem okolju skrbi za duhovno oskrbo, je dolžan posredovati želje ostalim verskih skupnostim in priskrbeti ustrezno obliko duhovne pomoči. V prvi vrsti se upošteva želja paliativnega bolnika in njihovih svojcev, ki imajo poleg posebnega ustavnega položaja pravice do nedotakljivosti življenja in pravice do zdravstvenega varstva tudi ustavno pravico do verske duhovne oskrbe na podlagi 41. člena Ustave Republike Slovenije. Paliativni tim naj bi vključeval predstavnika duhovne oskrbe. Če le-tega ni, so zdravstveni delavci dolžni opozoriti bolnika in svojce, da so lahko v procesu umiranja deležni duhovne oskrbe, če to želijo, ter za to oskrbo tudi poskrbeti.

karitas mladih

MIKLAVŽEVI ANGELČKI

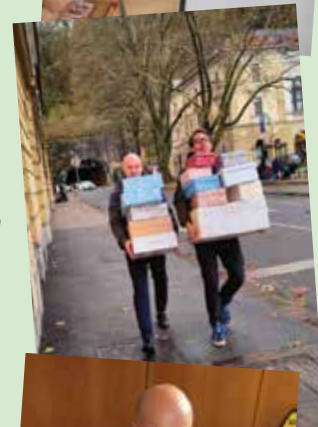
Bernarda Grašič

Leto je naokoli in spet je naše kraje obiskal tudi sv. Miklavž. Ker pa ima Miklavž veliko dela, si je ponovno poiskal pomoč angelčkov.

V letošnjem letu je Miklavžu pomagalo kar 329 angelčkov iz vse Slovenije. Darila smo v Miklavževem imenu zbiral na sedmih zbirnih mestih po Sloveniji (Ajdovščina, Ljubljana, Novo mesto, Celje, Maribor), nekaj daril pa so nam dostavili tudi marljivi poštarji.

Skupno so angelčki pripravili kar 485 čudovitih daril, ki so jih izbrani Miklavževi angelčki pregledali in razdelili med škofijske Karitas.

Miklavž je s pomočjo angelčkov ponovno prinesel toplino v domove tistih, ki jo najbolj potrebujejo.

PISMO ZA LEPSI DAN

Daša Štalc s prostovoljci

V decembru 2023 smo četrto leto zapored uspešno izvedli projekt Pismo za lepši dan. To je akcija, v kateri prostovoljce in širšo javnost povabimo, da prijavljenim starejšim osebam ročno napišejo pismo in dodajo še kakšno drobno darilo.

Pismo oziroma paketek so prostovoljci poslali na Slovensko karitas, kjer smo vsa pisma skupaj s prostovoljci pregledali in jih preposlali izbranim starejšim.

V sklopu akcije smo prejeli 8248 pisem. V letu 2023 smo pregledovanje pisem organizirali v sklopu tridnevnega dogodka v Sončni hiši v Portorožu. Sodelovalo je 21 prostovoljcev.

V projektu je v sklopu pisanja pisem sodelovalo 151 vrtcev, osnovnih in srednjih šol iz vse Slovenije ter 764 prostovoljcev kot posameznikov. Sodelovala so tudi društva študentov, veroučne skupine in različna podjetja. Prav tako je v akciji sodelovalo 48 domov za starejše, ki so prijavili svoje stanovalce za prejemnike pisem.

V decembru smo v predbožičnem času obiskali tudi nekatere prijavljene domove za starejše, jim pisma osebno razdelili ter jih skupaj z njimi prebrali.

Organizacijo in izvedbo projekta je prevzela ekipa dveh prostovoljk in zaposlene youngCaritas. Upamo, da se nam v letu 2024 pridruži še več prostovoljcev, ki bodo polepšali božične praznike starejšim.

MLADI se predstavijo

Živijo, sem Sara in sem študentka psihosocialne pomoči. Potrditev za izbiro te študijske smeri sem dobila skozi izkušnje prostovoljstva, še posebej na letovanjih z otroki. Prihajam iz Murske Sobote, trenutno pa živim v Ljubljani, kjer tudi študiram.

Prostovoljstvo: S prostovoljstvom sem se najprej srečala na oratoriju v Murski Soboti, kjer sem bila del animatorske ekipe. Tam sem izvedela za letovanje v Izoli, preko tega pa sem spoznala tudi Biserčke. Pri youngCaritas sodelujem že 5. leto. Sodelujem kot animatorka na letovanju Biserov, taborih na Rakitni in mnogo drugih aktivnostih. Letos sem se udeležila pregledovanja daril za Miklavževe angelčke in prebiranja pisem za akcijo Pisma za lepši dan.

Bilo je »carsko«, super družba in občutek sreče ob pogledu na tako število pisem in daril. Ravno to je motivacija, da se z veseljem udeležujem takih projektov.

Sodelujem tudi pri ZPM-ju ter prostovoljno delujem v Društvu za nenasilno komunikacijo in v društvu RDK.

Hobiji: V prostem času se rada družim s prijatelji, plešem in pojem. Končno sem si izpolnila tudi željo iz otroštva in začela trenirati jahanje, kjer se zares sprostim. Zelo rada tudi ustvarjam.

Najljubša hrana: Lazanja.

Najljubši kraj za izlet v Sloveniji: Imam kar dva – Portorož in Kranjska Gora.

Najljubša pesem: Carpe Diem oz. vsaka pesem, ki me napolni s pozitivno energijo.

Najljubši kotiček, kjer se sprostiš: Kjerkoli ob morju.

Najljubša slovenska beseda: Objem.

na obisku

SLUŽENJE JE NAČIN ŽIVLJENJA

Marjana Plesničar Jezeršek

Za rubriko Na obisku smo tokrat obiskali g. Tomaža Kodriča, predsednika Vipavske območne Karitas, ki je z nami podelil na svojo karitativno pot.

Na poti življenja mi je bilo podarjeno veliko dobrega in med najboljše darove štejem družino, domovino ter občestvo Cerkve. Če bi moral vse tri darove združiti v eno besedo, potem bi brez pomisleka izbral besedo dom. Te darove omenjam tudi zato, ker so me vzgojili in me še vzgajajo v človeka, ki naj bo ponosen na svoje ime – Tomaž, na korenine, ki segajo v domačo družino, ki je bila tudi odlično »gojišče« ljubezni do Cerkve in domovine. Dobro se zavedam, da nikoli ne bi bil to, kar sem, če mi ne bi bili v vseh treh okoljih darovani tako čudoviti biseri vzgoje. Iz teh biserov sem se učil in se še vedno učim pozornosti do bližnjega, še posebej do bližnjega v preizkušnji, stiski ...

Starša sta nas otroke vedno spodbujala k zvestobi in iskrenosti v odnosu z Bogom in ljudmi, torej tudi v odnosu do domovine, Cerkev, družine ... Z veseljem se rad spominjam npr. svetih večerov, ko sta nam starša dopovedovala, da morajo biti vrata doma odprta za vse, tudi za tiste, katerih obisk morda ne bo najprijetnejši, saj nikoli ne vemo, če ne bo Novorojeni potrkal prav na naša vrata. In moram reči, da ni bilo leta, ko se ne bi na sveti večer med nami pojavil kdo, ki je iskal malo topline doma, lepega božičnega vzdušja ... Na drugi strani pa imam v lepem spominu tudi postni čas, ko sta nas starša povabila k popolnemu odrekanju sladkarijam. V tistem postu se je nabralo zelo veliko sladkarij in v naših glavah so se ustvarjali filmi o »basanju« s sladkarijami na veliko noč. Takrat pa je sledil nov predlog: »Vsak naj si izbere eno sladkarijo, druge bomo odpeljali v dom ostarelih in jih razdelili varovancem!« To je bila res velika noč, ko smo mogli doživljati veselje in objeme varovancev.

S še mnogimi podobnimi izkušnjami sem stopil na pot semenišča in kristalno jasno mi je bilo, da vera brez konkretnega življenja oziroma dejanj mrtva. Zelo sem hvaležen duhovnemu očetu, duhovniku Vinku Kobalu, da nam je mladim vcepljal Kristusov zgled, ki se v vsakdanjem kristjanovem življenju zrcali v bogoslužju, oznanjevanju in služenju (družabnosti). Sad tega njegovega učenja je bila tudi prva večja izkušnja karitativnega delovanja, ko smo s prijatelji začeli iz nič, a z veliko zaupanja, da bomo z Gospodom in ob veliko-dušnosti ljudi zmogli zbrati potrebna sredstva za nuj-

no operacijo srca v tujini, in nismo zbrali samo za tisto operacijo, ampak smo bili soudeleženi pri »rojstvu« sklada, ki je dolga leta pomagal otrokom in mladim pri podobnih operacijah, nakupih dvigal za invalide ...

Kar se Janezek nauči, to Janezek tudi živi oziroma se vsaj trudi živeti. Zato mi je od prvega dne duhovništva jasno, da sem bil najprej posvečen za diakona, za služenje, in šele potem za duhovnika, čigar naloga je posvečevanje in oznanjevanje. Služenje v najširšem pomenu besede mi tako veliko pomeni in prepričan sem, da je to tista dimenzija kristjanovega življenja, ki odpira tudi vrata ušes ter predvsem src za Gospodovo oznanilo in upogiba kolena k molitvi, slavljenju Njega, ki je v ljubezni do vsakega izmed nas povsem nepreračunljiv ter tako tudi prvi zgled služenja bližnjim.

Ko sem nastopil prvo kaplansko službo, mi je po logiki nasledstva pripadlo vodenje Župnijske karitas, ki je postopoma prerastla še v Dekanijsko, in tako sem bil vedno globlje v Karitas. Posebno poglavje je predstavljal stik s Skupnostjo Srečanje, ki smo ji v župniji Vreme odstopili župnišče, in tako se je začelo prijateljevanje s fanti. Danes si ne predstavljam več izkušnje življenja brez njih in se z veseljem vračam v Skupnost.

Župnijska Karitas se mi zdi tako samoumevna in nujna v župniji, kot je npr. nedeljsko bogoslužje, kateheza, srečanja za različne skupine ... Karitativno življenje je eden izmed treh vitalnih delov krščanske skupnosti, in to tisti vitalni del, s katerim najprej sebi in potem tudi širše kažemo, ali smo sploh dojeli evangelijsko oznanilo in bogoslužje, kjer se v navzočnosti Boga imenujemo bratje in sestre.

Izkušnja Karitas je torej nekaj naravnega za kristjanovo življenje, zato mi ni vseeno, če kot Cerkev premalo zavzeto sledimo družbenemu, socialnemu nauku Cerkve. Zgodovina nas uči, da smo kot kristjani na tem področju že prevečkrat zamudili priložnost. Morda tudi zato, ker nas to področje, ki se dogaja izven varnih cerkvenih zidov, premalo zanima. Velikokrat se spomnim na sv. Benedikta in njegovega »Moli

in delaj!« – prepričan sem, da je v teh besedah zelo jasno povzeto evangelijsko oznanilo. Kristus je prvi, ki me je ljubil, in jaz se lahko pri njem učim ter trudim posnemati njegov zgled. Včasih je to lažje, drugič pa pravi križ. Čutim pa, da je to edina pot iskrene hoje za Kristusom.

G. Tomaž Kodrič, kaj vam pomeni beseda služenje?

»Služenje je način življenja. V služenju se človek ne zapre v svojo lupino in se ne vrti le okrog lastnega popka, okrog lastnega jaza ... V služenju je vir sreče in upanja za nove korake na poti življenja.«

Kakšen je vaš čas za sprostitev?

»Velikokrat pravim, da je moja največja sprostitev družba prijateljev, s katerimi se srečamo, se družimo, obiščemo kakšno od lepot Slovenije ali v tujini. Več kot je živžava, bolj uživam in napolnim baterije, kot radi rečemo.«

Kateri je vaš najlepši spomin na delo pri Karitas?

»Teško bi izločil samo en spomin. Veliko jih je in skupna točka jim je veselje in upanje, ki se širi na vse strani, na vse ljudi: tiste, ki jim pomagamo, in tiste, ki pomagamo.«

Katera sta vaša najljubša pesem in najljubši kraj v Sloveniji?

»Najljubša pesem je Tri planike, saj je planika moja ,naj rožica', enkratno lepa in raste tam, kjer so pogoji zahtevni. Po drugi strani pa je to pesem podarjanja, in tako se lepota širi še naprej. Najljubši kraj pa Stržišče pod Črno Prstjo, kjer leto za letom doživljam Božjo pozornost do človeka, in kako se ta prenaša tudi med nami.«

Hvala g. Tomažu, da se nam je predstavil in z nami podelil nekaj svojih pogledov. Naj bodo v navdih vsem bralcem Žarka dobrote.

Ijubezen je iznajdljiva

PRINAŠAMO VESELJE

Darja Kastelic

Sodelavci ŽK Mirna Peč z drobnimi pozornostmi osrečujejo ljudi v DSO Novo mesto in tudi v župniji

Molitvena skupina DSO Novo mesto je nastala na željo naše prostovoljke, kmalu potem ko je postala tamkajšnja stanovalka in je pogrešala domače molitveno občestvo. Zdaj je pobudnica že nekaj let srečna v Očetovem objemu, v kapeli pa se okoli 15 molivcev

še naprej redno srečuje vsak torek ob 15. uri. Vedno zmoliijo rožni venec, kaj lepega preberejo in zapojejo. Posebno so veseli, kadar jih obiščejo mladi kandidati za birmo in koledniki.

Skupina Klepet ob ročnih delih,

ki v zimskih sredinih večerih deluje pod okriljem ŽK Mirna Peč, jim je tudi letos pripravila darilca: kvačkane Miklavževe mošnjčke, napolnjene s sladkimi dobrotami – zato ker smo jim hvaležni, saj se zavedamo, kako pomembna je njihova vztrajnost v molitvi. Vse člane, ki so zaradi bolezni tokrat manjkali, smo obiskali v sobah.

Sodelavci Karitas podpiramo druženje v medsebojnem pogovoru in povezovanju župljanov tudi tako, da po sveti maši pripravimo in delimo čaj in sladke dobrote. Tudi na ta način preprečimo, da bi nam mraz v telesnem in duhovnem smislu prišel do živega. :)

BITI PRIČA LUČI, KRISTUSOVE LUČI

papež Frančišek

vir: Vatican News

V božičnih praznikih, ko v nas še močno odzvanja rojstvo Jezusa, našega Odrešenika, skupaj s papežem razmišljajmo o poslanstvu Janeza Krstnika, označujoč ga kot preroka, poslanega od Boga, »da bi pričeval o luči«. Razmišljajmo o tem: pričevati o luči.

»Bil je človek, ki ga je poslal Bog; ime mu je bilo Janez. Prišel je zavoljo pričevanja, da bi pričeval o luči, da bi po njem vsi sprejeli vero. Ni bil on luč, ampak pričeval naj bi o luči.

To pa je Janezovo pričevanje: Ko so Judje poslali k njemu iz Jeruzalema duhovnike in levite, da so ga vprašali: 'Kdo si ti?', je priznal in ni tajil. Priznal je: 'Jaz nisem Mesija.' 'Kaj torej? Si mar Elija?' so ga vprašali. 'Ne, tudi to nisem,' jim je rekel. 'Ali si prerok?' 'Ne,' je odgovoril. Rekli so torej: 'Kdo si, da bomo mogli odgovoriti tistim, ki so nas poslali. Kaj praviš sam o sebi?' Dejal je: 'Jaz sem glas vpijočega v puščavi: zravajte Gospodovo pot, kakor je rekel prerok Izaija.' Odposlanci so bili iz vrst farizejev. Vprašali so ga in mu rekli: 'Kaj torej krščuješ, če nisi ne Mesija ne Elija ne prerok?' Janez jim je odgovoril: 'Jaz krščujem v vodi, med vami pa stoji on, ki ga ne poznate, tisti, ki pride za menoj, in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen na sandali.' To se je zgodilo v Betaniji, onkraj Jordana, kjer je Janez krščeval.« (Jn 1,6-8.19-28)

Krstnik je prav gotovo izjemen človek. Ljudje so prihiteli, da bi ga poslušali, ker jih je privlačil njegov način bivanja, dosleden in iskren. Njegovo pričevanje prihaja preko iskrenosti govorice, poštenosti obnašanja, strogosti življenja. Tri stvari so: iskrenost govorice, poštenost obnašanja in strogost življenja. Zaradi vsega tega je drugačen od drugih znanih osebnosti in mogočnikov tistega časa, ki pa so veliko vlagali v zunanji videz. Osebe kot on, ki so poštene, svobodne in pogumne, so svetli in privlačni liki, ki nas spodbujajo, da se dvignemo iz povprečnosti in tudi mi postanemo zgled dobrega življenja za druge. Gospod pošilja v vsakem obdobju take vrste moške in žene. Jih znamo prepoznati? Se skušamo kaj naučiti od njihovega pričevanja, tako da postavimo sami sebe pod vprašaj? Ali pa se pustimo očarati osebnostim, ki so trenutno v modi, in se s tem približujemo površnim držam?

Janez pa je svetel, ker pričuje o luči. Toda kaj je njegova luč? On sam nam odgovori, ko je jasno povedal množicam, ki so ga prihajale poslušat, da on ni luč, da on ni Mesija. Luč je Jezus, Jagnje Božje, »Bog, ki rešuje«. Samo On odrešuje, osvobaja, ozdravlja in

razsvetljuje. Zaradi tega je Janez glas, ki vodi brate k Besedi. Služi in ne išče časti in vodilnih vlog. On je svetilka, medtem ko je živi Kristus ta Luč.

Bratje in sestre, zgled Janeza Krstnika nas uči o najmanj dveh stvareh. Prva je, da se sami ne moremo rešiti. Samo v Bogu najdemo luč življenja. Druga pa je, da je vsakdo med nami s služenjem, doslednostjo, ponižnostjo, s pričevanjem življenja – vedno pa z Božjo milostjo – lahko svetilka, ki sveti in drugim pomaga najti pot za srečanje z Jezusom.

Vprašajmo se torej:

Kako sem lahko v okolju, v katerem živim, ne nekega oddaljenega dne, ampak sedaj, ob teh božičnih praznikih in tudi vse druge dni, priča luči, Kristusova priča?

Marija, ogledalo svetosti, naj nam pomaga, da bomo možje in žene, ki odsevajo Jezusa, luč, ki prihaja na svet in v njem ostaja.

**Duhovnost za srečanje sodelavcev
župnijske Karitas:**

Preberite papežev nagovor in vsak zase razmisli-te o odgovoru na vprašanje, ki nam ga zastavlja, in o tem, ali sem v življenjski držbi podoben/na Janezu Krstniku. Sta moji odliki doslednost in iskrenost? Sem bratom in sestram svetilka ali ovira na njihovi poti do srečanja z Jezusom?

Podelite svoje razmišljanje in izkušnje ter predloge, na kakšne načine smo lahko priče Luči tudi s služenjem drugim.

DIALOG JE MIR

Jožef Kociper

Na zadnjo nedeljo liturgičnega leta – na praznik Kristusa Kralja, 26. novembra 2023 – nas je papež Frančišek opomnil, da »tisti, ki ne želijo dialoga, ne želijo miru«.

Za življenje v miru s sočlovekom sem sposoben le takrat, ko ta mir začutim v svojem srcu.

Španski pisatelj baskovskega rodu Miguel de Unamuno je pred stoletjem zapisal: »Sovražimo in ljubimo samo tisto, kar nam je v nečem tako ali drugače podobno. Kar je docela nasprotno ali povsem drugačno od nas, ne zasluži ne naše ljubezni ne sovraštva, temveč brezbriznost. In po navadi mi je tisto, kar mi je zoprno pri drugih, zoprno zato, ker to zoprnost čutim v samem sebi.«

Ob približevanju k sočloveku se najprej srečam s samim seboj. Moja čustva se »pogovorijo« s sočlovekom veliko pred mojimi besedami. Lahko rečemo, da sočloveka najprej začutimo v svoji notranjosti. Če sočloveka najprej začutim v svojem zoprnem območju, imam še dovolj časa, da se zavestno premaknem v svoje območje ljubezni in ga tudi tam nagovorim z besedami Ljubezni.

Za dejanja sovražnosti se nam ni treba kaj veliko truditi, kajti moja sporočila iz območja zoprnosti vedno potujejo po najkrajši poti, ki je zelo oddaljena od mojih možganov. Na pot ljubezni pa se je treba podati zavestno in z vedenjem, da je ta pot vedno daljša, z mnogoterimi preizkušnjami.

V Karitas se vsakodnevno srečujemo s čustveno ranjenimi ljudmi. Če imamo svoje skrite rane na podobnem območju, kot jih ima naš »prošnjik«, lahko kaj hitro opazimo, kako vre v naši notranjosti, ko se šele približujemo k njemu. To naše notranje vrenje nas pripravlja oziroma nagovarja, da izberemo pot ljubezni do bližnjega, ali pa, da se prepustimo zoprni čustvom, ki nas oddaljujejo od ljubezni in dialoga.

Samo z življenjem v ljubezni lahko v Karitas vsakodnevno rastemo in se dvigamo k Bogu. Če prepustimo, da nas vodijo naše notranje rane, nismo več čisto sami gospodarji svojih odnosov s sočlovekom.

Naša človeška naloga je, da vedno znova iščemo poti k dialogu. Naša karitativna pot pa nas spodbuja, da vedno znova iščemo ljubeče poti k sočloveku.

Papež Frančišek nas še enkrat povabi, »da bi vztrajali pri dialogu: to je edini način, edina pot do miru«.

Za dialog, za mir se moramo zavestno odločiti. Že ob odločitvi za to pot pa se moramo zavedati, da je ta pot strma in z veliko ovirami, preizkušnjami. Nagrajeni pa bomo samo, če jo bomo prehodili – kljub spotikanjem, zasmeševanju, poniževanju ...

Če nas preizkušajo s poniževanjem, vemo, da smo na pravi poti.

10

celje

ADVENTNI VENČKI ZA DOBRODELNOST

Ana Brodej

V sredo, 29. 11. 2023, smo v Župnijski karitas Vitanje izdelovali adventne venčke za dobrodelne namene. Pri delu je bilo prisotnih kar nekaj pridnih rok. Izdelali smo več kot 30 adventnih vencev, ki so bili na razpolago v župnijski cerkvi. Zbrane prostovoljne prispevke bomo porabili za hrano

za pomoči potrebne v Vitanju. Hvala vsem, ki ste kakorkoli pripomogli, da je akcija izdelovanja adventnih venčkov uspela.

DAR. DARILO ZA VSE NAS, VAS.

Simona Privošnik

Svečano predbožično srečanje sodelavk in sodelavcev Škofijske karitas Celje

Na svečanem predbožičnem srečanju sodelavk in sodelavcev Škofijske karitas Celje pri sv. Jožefu nad Celjem smo se zbrali dobri ljudje, ki z vso srčnostjo prispevamo za dobrobit tega našega koščka sveta. Je lahko še kaj lepšega kot občutek, da ohranjamo to srčno povezanost med sabo, vedoč, da smo človek človeku? Takšen objem smo doživeli na srečanju.

Pristni objemi, besede iz srca, stiski rok, nasmehi, toplina povsod okoli nas. Na stolu nas je kot darilo pričakala »knapovska« malica. Na krožniku je bil kruhek, zapakirane domače klobase, kuhano jajce in ročno izdelana voščilnica s prekrasnim dotikom besed.

Hvala našemu dragemu generalnemu tajniku Mateju Pirnatu za uvodni nagovor vsem prisotnim. Njegove srčne besede so gani- le do solz. »Ni- koli niste sami,« pravi. »Ne bo- je te se, niste in ne boste ostali sami.« To naj bo tudi naše vo- dilo. Res nikoli nismo sami. Če ne drugače, od zgoraj nekdo pazi na nas. Vedno. Brez izjeme.

Sledila je predstava Anice Milanović **»Sprt na obroke«** v izvedbi Ljubiteljskega gledališča Petra Simonitija iz Celja. Nasmejali smo se s celim telesom. Mislim, da si tako dobre predstave že dolgo nismo imeli priložnosti ogledati. Bila je poučna komedija, izražena na podlagi današnje realnosti odnosov mož-žena, medčloveških odnosov, vaških čenč, preoble-čenih v komično obleko.

Po hudomušni veseloigri sta nas še posebej nago- vorila ter povabila k mizi, večerji in kozarčku rujnega predsednik Rok Metličar in škof Maksimilijan. Tam so nas naši trije »angeli«, Matej Pirnat, Rok Metličar ter škof Maksimilijan, pozdravili pri vsaki mizi posebej in nam zaželeli blagoslovljen »dober tek«. Za mizo smo poklepetali in se radostno družili. To so darovi, ki nas plemenitijo, ki pustijo pečat v srcu. Edino to prav za- res šteje.

Kot vedno pa vse lepo enkrat mine, in tako je prišlo h kraju tudi to naše nepozabno srečanje.

Pomahali smo si v slovo, a ne za dolgo.

Lep je občutek, ko si objet med vsemi temi srč- nimi ljudmi, občutek, da res nikoli nisi sam, četudi je včasih hudo. Ponesimo to za- vedenje s sabo v ta naš mali svet.

Hvala vam in hvala vsem nam.

DUHOVNA OBNOVA

Na dan sv. Katarine smo imeli za sodelavce v do- brodelnosti duhovno obnovo v cerkvi sv. Neže v Libo- jah. Vodila sta jo Rok Metličar, predsednik Škofijske karitas Celje, in Matej Pirnat, generalni tajnik, sodelo- vale pa so tudi sestre FMM ter še dodatno obogatile duhovni dan. Imeli smo tudi priložnost za sveto spo- ved in duhovni pogovor.

koper

ODPRTJE RAZSTAVE UMETNIKI ZA KARITAS V GALERIJ ARS

Marjana Plesničar Jezeršek

Na dan pred 1. adventno nedeljo, ki je tudi nede- lja Karitas, smo v soboto, 2. decembra, v prostorih Galerije Ars na Travniku v Gorici odprli likovno razsta- vo *Umetniki za Karitas*. Razstavili smo dela že 29. li- kovne kolonije, ki je avgusta potekala na Sinjem vrhu nad Ajdovščino. Geslo letošnje kolonije prinaša med ljudi sporočilo miru, zato bodo tudi letošnji darovi na- menjeni pomoči zaradi vojne izseljenim otrokom, ki so v Slovenijo pribežali iz Ukrajine; zanje nameravamo v poletnih mesecih organizirati letovanje na morju.

Na koloniji je letos sodelovalo deset umetnikov, to so Bagrat Arazyan iz Armenije, Eduard Belsky iz Ukra- jine, Natalia Berezina iz Rusije, Nuša Dupalo-Loss iz Nemčije, Danilo Jereb iz Slovenije, Svitlana Lyashx- huk-Lebiga iz Ukrajine, Milan Razboršek iz Slovenije, Pavle Ščurk iz Slovenije, Meta Šolar iz Slovenije in le- tošnji Prešernov nagradjenec Herman Gvardjančič. Na

razstavah pa so na ogled tudi dela strokovnih sodelavcev in skoraj 40 darovalcev.

Na sobotnem dogodku je predsednik društva Ars Jurij Paljk v uvodnem pozdravu najprej pozdravil posebnega gosta, goriškega nadškofa Carla Redaellija, ki je obenem predsednik Italijanske Karitas in se je tokrat prvič udeležil dogodka. Vidno zadovoljni nadškof je iskreno pohvalil odprtje take razstave, saj se pri tem rokujeta »dve lepi stvari: umetnost in karitas«. Sprejemni centri za ljudi v stiski morajo biti vedno urejeni in lepi, je poudaril, kajti »lepota, dobrota in resnica so povezane, nerazdružljive«. Tudi prek lepote moramo ljudem spregovoriti o tem, kako dragoceni so odnosi.

Likovna kritičarka in strokovna sodelavka Anamarija Stibilj Šajn je, kot vedno, z izbranimi besedami predstavila udeležence kolonije in njihova dela. Koordinatorica projekta Marjana Plesničar Jezeršek pa je predstavila namen kolonije in povabila dobre ljudi, da posvojijo katero od likovnih del. Praznični čas je priložnost, da obdarujemo svoje bližnje – in zakaj jim ne bi podarili prav posebnega darila z dodano vrednostjo, ki je pomoč ljudem v stiski?

Razstava bo v Galeriji Ars na ogled vso do konca januarja 2024, od torka do sobote, po urniku knjižarne. Po zaključku te razstave slike odpotujejo naprej, v Ljubljano, v Galerijo Družina, kamor vas že zdaj vabimo, da se nam pridružite 8. februarja.

AKTIVNOSTI OTROK IN MLADIH V TEDNU KARITAS

Tatjana Rupnik

Na Škofijski karitas Koper se je pred in v tednu Karitas dogajalo veliko aktivnosti. V dneh pred tednom Karitas so nas obiskali dijaki Srednje šole Veno Pilon.

V okviru projektnega dne z naslovom »Človek človeku srčni sopotnik« so dopoldan preživeli v Centru Karitas v Ajdovščini.

Projektni dan srednješolcev

Skupini srednješolcev vseh letnikov smo v Centru Karitas Ajdovščina predstavili celotno mrežo Karitas in njeno delovanje. Ogledali so si prostore, kjer se nudi pomoč ljudem v stiski. Seznanili smo jih z načinom pomoči in podatki o številu ljudi, o količini razdeljene pomoči ter o virih sredstev financiranja. Predstavili smo jim tudi programe, ki jih izvaja Škofijska karitas Koper, saj je večina dijakov poznala Karitas samo po delitvi materialne pomoči in plačilu položnic.

Nato smo imeli različne aktivnosti. Skupni namen je bil obdaritev starejših doma in v domovih za ostarele. Izdelali smo veliko različnih stvari, ki bodo starejše razveselile v predprazničnem času. Nekateri so pisali pisma, drugi so izdelovali okraske iz mavca in voščilnice. Manjša skupina dijakov je izdelala pristrčen plakat, na katerem je v sončne žarke napisala lepe misli.

Veseli smo, da lahko na tak način sodelujemo z dijaki, saj skozi tovrstne projekte spoznavajo različne vladne in nevladne organizacije in njihovo delo.

Klic dobrote 2023

Prostovoljci Mlade karitas Koper so se v velikem številu udeležili odgovarjanja na telefonske klice na RTV Slovenija. Kar 22 mladih se je odločilo, da bodo večer namenili dobrodelnosti. Veliko jih je tokrat sodelovalo prvič, a komaj čakajo naslednje leto. Najbolj všeč jim je bilo, da so bili v stiku s dobrotniki, da so se z njimi (pa čeprav na kratko) pogovorili. Veliko je bilo pohval za dobro delo, ki ga opravljamo, zelo veliko je

bilo ljudi, ki jim je Karitas letos pomagala pri poplavih, in hvaležnost za nudeno pomoč je bila res močna.

Delavnica adventnih venčkov

V soboto pred nedeljo Karitas smo tradicionalno izpeljali adventno delavnico, na kateri smo izdelovali adventne venčke. Potekala je na Slapu, v Kamnjah, Vrhpolju in Bovcu. Otrok in mladih je bilo res veliko. Izdelali smo veliko raznobarnih venčkov, se pogovorili, kaj sploh pomeni adven-

tni venček in kaj je adventni čas. Nekatere venčke smo na nedeljo Karitas za prostovoljni prispevek ponudili tudi drugim.

Mlada karitas Bovec

V tednu Karitas je Mlada karitas Bovec odšla v Črno na Koroškem in predala prispevek, zbran v akciji »Sveča manj, kamenček več«, ki so jo izvajali v času Vseh svetih. Družina je bila prispevka zelo vesela.

TEDEN KARITAS V PIVKI

Tanja J. Primc

Teden karitas, ki je potekal od 27. 11. do 3. 12. 2023, so v ŽK Pivka obeležili z geslom »Upanje za vse« in ob tej priložnosti v supermarketu Spar Pivka v četrtek, 30. 11., pripravili stojnico. Na ogled sta sodelavki ŽK Pivka postavili veliko različnih izdelkov, ki so jih

pripravili otroci iz vrtca Pivka ter otroci, ki obiskujejo popoldansko učno pomoč v ŽK Pivka. Veroučenci iz Pivke in Šmihela so napisali spise, v katerih so delili svoja razmišljanja o pomoči ljudem ob naravnih katastrofah. Zbirko izdelkov so obogatili tudi veroučenci iz Košane s svojimi risbicami. Stojnica ni bila namenjena le razstavi izdelkov, temveč tudi delitvi informacij, kako zaprositi za pomoč, če se znajdeš v stiski. Ljudje so se z veseljem ustavili, se družili in izmenjevali izkušnje s sodelavkama ŽK Pivka.

Ljubljana

UPANJE ZA VSE

Vera Logar

Dobrodelni koncert Karitas Rovte

Po nekajletnem premoru je Župnijska karitas Rovte 12. novembra 2023 spet priredila dobrodelni koncert, ki je bil zelo dobro obiskan. Tega smo bili sodelavci Karitas zelo veseli. Dvorana Kulturnega doma je bila lepo okrašena, poslušalci pa so prišli od blizu in tudi od daleč.

Nastopajoči so bili večinoma domačini. Vem, da imamo v vasi veliko talentov, in prav je, da pokažejo, kaj znajo. Prvi javni nastop so imeli mladi harmonikarji, učenci 9. razreda, ki jim je navdušenje ob nastopu kar sijalo iz oči, prav tako pa tudi poslušalcem v dvorani, ko so zaigrali. Nastopil je tudi otroški vrtec in še skupina osnovnošolk. Poseben aplavz je požel nastop hišnega ansambla, v katerem so igrali oče, njegova dva sinova in petletni vnuk. Predstavile so se še mlade pevke cerkvenega pevskega zbora, moška vokalna skupina, narodnozabavni ansambel ter duet orglic in kitare. Nagovoril sta nas g. župan in generalni tajnik Škofijske karitas Ljubljana.

Po zaključku prireditve smo še malo pokramljali ob prigrizku, ki so ga pripravile pridne gospodinje.

Zahvaljujemo se vsem donatorjem in vsem, ki so pri prireditvi sodelovali ter pomagali, da je vse teklo, kot je treba. Geslo »Upanje za vse« je za naš kraj zelo primerno. Lahko upamo, dokler smo dobrodelni na vseh področjih, kar se je izkazalo to nedeljo.

PRVI DOBRODELNI KONCET ŽUPNIJSKE KARITAS STIČNA

Branka Balažič

V soboto, 18. novembra 2023, je Župnijska karitas Stična izvedla prvi dobrodelni koncert pod letošnjim geslom »Upanje za vse«. Koncert je povezoval domačin Lojze Grčman, ki je dodatno prispeval k prijetnemu vzdušju. Marko Čižman, predsednik Škofijske karitas Ljubljana, je pohvalil pogum Karitas Stična za prvi izveden koncert.

14

Povabilu so se prijazno odzvali: Zborallica, Oktet fantov KD Stična, skupina Studenček, Moški pevski zbor Dob, Godba Stična ter prvošolčki podružnične šole Stična. Za okrasitev sta prostovoljno poskrbeli domačinki Zdenka in Nada. Vsem domačim ustvarjalcem se iskreno zahvaljujemo za čudovit kulturni večer. Iskrena hvala tudi udeležencem koncerta, ki so s svojimi prostovoljnimi prispevki pomagali pomoči potrebnim v naši župniji.

DVA NOVČIČA

Dobrodelni koncert Župnijske karitas Vrhnika

Pred dobrim tednom je Župnijska karitas Vrhnika pripravila predavanje z naslovom: Skrb zase je tudi skrb za drugega. To soboto, 25. 11. 2023, smo že dobili priložnost, da to misel spremenimo v dejanje. Z nakupom vstopnice za dobrodelni koncert »Dva novčiča« v Cankarjevem domu na Vrhniki smo si pripravili lep večer in obenem darovali ljudem, potrebnim pomoči. Tako smo postali svetilka, ki je zasvetila iz srca. To sta bili osnovni misli, ki sta ju v uvodu povedala voditelja Katarina Lenarčič in Peter Perše.

Sv. Pavel je o ljubezni rekel, da je potrpežljiva, dobrotljiva, ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče svojega, se ne da razdražiti, ne misli hudega. Ne želi si krivice, želi pa si resnice. Vse opraviči, vse veruje, vse upa, vse prenese. Ljubezen nikoli ne mine. Ta definicija ljubezni je veliko zahtevnejša kot vsakodnevne predstave o njej.

Pogoj za dobrodelnost je ljubezen do sebe, kajti le kdor ljubi sebe, lahko ljubi tudi druge.

Kdor je prišel na koncert z dobro voljo, si je lahko napolnil ušesa, oči in srce. Največje presenečenje koncerta so bili mladi. Toliko mladih na odru še nismo videli. Začela je folklorna skupina iz župnijskega vrtca, ki je pod vodstvom vzgojiteljic Veronike in Anje zaplesala in zapela zgodbo: Teta, prihajamo na kruh. Nadaljevala je violinistka Ana Debevec, ki je spremljala pevca Marka Nzombandora. Na citre sta zaigrali sestre Klara in Manca. Dlani v dvorani je ogrel Orkester harmonikarjev Bučar, za poslastico pa je poskrbel Horjulski kvintet. V dalmatinski melos sta nas zazibali klapi Kamarati in Lumin. Kot že večkrat je nastopil ansambel Javor, poleg njih pa še pevki skupine Duo Mir. Paša za oči je bila plesna skupina dam Colorado Country Line Dance.

Za srce sta poskrbela Katarina in Peter. Natrosila sta poln pehar lepih misli – naj jih bo nekaj za spomin: Življenje lahko živimo na dva načina: kakor da v njem ni nič čudežnega, ali pa tako, kakor da je čudež sleherna stvar (Einstein). Razširi ljubezen, kamorkoli greš. Ne dopusti, da bi kdo od tebe odšel manj srečen, kot je prišel (sv. Mati Terezija). Majhna misel in malce prijaznosti pogosto pomeni več kot velika vsota denarja (John Ruskin). Pogum je dragocen dar in daje človeku krila. Ob koncu dneva se za nekaj trenutkov zamislimo nad dnem in upajmo, načrtujemo in sanjamo o jutrišnjem, kajti življenje je kljub padcem dobro in je najdragocenejše darilo, ki ga iz Božjih rok dobimo le enkrat.

Zbrane je nagovoril generalni tajnik Škofijske karitas Ljubljana g. Jože Kerin, ki je z zgodbo o dveh novčičih ponazoril, kako je pomemben vsak, še tako majhen dar. Ob tem je poudaril raznoliko delo Župnijske karitas in njenih prostovoljcev, ki za ljudi v stiski darujejo svoj čas in talente. Direktor vrhniške karitas, g. župnik Mohor Rihtaršič, je izpostavil upanje. Kljub vsem stiskam moramo ohraniti upanje v zavesti, da nismo sami, da je Bog z nami. Gospod Mirko Antolo-

vič, podžupan Občine Vrhnika, je pohvalil delo Karitas in poudaril, da dobrotelost nima meja in svojo toplino namenja sočloveku.

Za lep večer so poskrbeli nastopajoči, ki so se odpovedali honorarju, prijetno druženje po koncertu pa se je nadaljevalo v mali dvorani Cankarjevega doma.

MINLJIVOST ME UČI ŽIVETI

Alenka Petek

*Škofijska karitas Ljubljana je v četrtek, 23. novembra, pripravila izobraževalni večer za sodelavce Župnijskih karitas I. arhidiaconata ter ostale, ki jih ta aktualna tema zanima. Na temo **'Minljivost me uči živeti – paliativna oskrba umirajočih'** je spregovorila **s. Emanuela Žerdin** – medicinska sestra in teologinja.*

Beseda paliativa je nastala iz besede palij – plašč, ki so ga nadeli škofu ob njegovem imenovanju in pomeni: pokriti neozdravljivo bolnega s sočutno in strokovno oskrbo. Paliativna oskrba želi poskrbeti za človekovo dostojanstvo na sočuten, srčen, prijazen način. Samostanski redovi so že v 12. stoletju imeli za romarje in vojake prostor, kjer so se lahko spočili, umili ter dobili hrano in prenočišče. Bolni so dobili tudi nego, marsikateri je pri njih tudi umrl. Ta zavetišča so se imenovala hospic.

Ko se znajdemo na začetku konca življenjske poti, pogosto mislimo, da se ne da nič več narediti. A prav takrat potrebujemo največ pomoči, bližine in sočutja. Paliativna oskrba je res kot »plašč«, ki nam pomaga in lajša težave – predvsem bolečino in vse ostale omejitve, ki jih prinaša bolezen, starost, odhajanje. Takrat se odpre veliko področje oskrbe, kjer tako bolnik kot njegovi spremljevalci lahko naredijo veliko dobrega – na telesnem in duhovnem področju, na medsebojnih odnosih in zorenju človeške osebe. Naše življenje je lepo, dragoceno, a hkrati minljivo.

Ko pride težka bolezen, se vse spremeni. Odnosi postanejo drugačni. Veliko znancev, prijateljev se odmakne, ker ne vedo, kako se obnašati, kako se pogovarjati, kaj početi. Takšno stanje pomeni, da socialna

smrt prehiti telesno smrt. Ljudi, ki neozdravljivo zbolijo, je strah, da bodo v bolezni sami in zapuščeni trpeli hude bolečine. Sprašujejo se, kaj so storili Bogu, da jih tako kaznuje, s čim so si to zaslužili.

Kaj ljudje najbolj obžalujejo na koncu življenja? Želijo si, da bi bili zvesti sebi in ne bi živeli samo za druge. Da bi manj delali, da bi ostali v stiku s prijatelji ter si bolj upali izražati svoja čustva – skratka, da bi si dovolili biti srečnejši.

V poslavljanju od življenja so lahko v neprecenljivo pomoč vera, verski obredi ter zakramenti. Ob sebi si ljudje želijo sočutnega človeka, ki ne bo delil moralnih in verskih nasvetov, ampak bo preprosto tam zanje, včasih tudi v tišini. Veliko breme osebam, ki umirajo, so nerazrešene stvari in zapleteni odnosi. Odpuščanje tistim, ki so nas prizadeli ali s katerimi smo imeli nerazrešene odnose, je zelo pomembno.

Sestra Emanuela je povedala, da so jo umirajoči naučili ponižnosti. Življenje je velika, sveta skrivnost, ki jo moramo spoštovati. Vsak človek pa je svet zase, edinstven in enkrat. Če imamo v življenju dobre, lepe, pristne odnose v družini, med svojci, prijatelji, sosedi, dober odnos do samega sebe ter do Boga, nam je to v pomoč, da se lažje poslovimo in v miru umremo.

Nikoli se ne smemo naveličati biti usmiljeni, saj se tudi Bog nikoli ne naveliča odpuščati. Samo ne naveličamo se in ne pozabimo prositi odpuščanja.

DRUŽINA NAS OBLIKUJE

Alenka Petek

Kdo sem v družini in poklicu in kako vidim svoje poslanstvo je bila tokratna tema uvodnega srečanja za svetovanje, ki je pod vodstvom dr. Stanka Gerjolja potekala od 23. do 25. 11. 2023 v Portorožu. Pisana družina udeleženk se je intenzivno ukvarjala s svojo vlogo v družini in poklicu.

Bog nas ima rad in želi, da smo srečni. Ljudje nas pogosto cenijo zaradi tistega, kar smo naredili, ali zaradi tega, kar imamo. Bog in mi sami pa se moramo imeti radi in se vzljubiti takšne, kot smo, z vsemi svojimi nepopolnostmi in pomanjkljivostmi ter vsekakor tudi z vsemi svojimi sposobnostmi in talenti. Tako preteklost kot tudi sedanjost nas opredelujeta in zaznamujeta. Na podoben način, kot smo naučeni v mladosti, se odzivamo in reagiramo v različnih situacijah.

Najprej je Bog ustvaril Adama. Kasneje mu je iz njegovega rebra za družbo ustvaril Evo. Rebra nas ščitijo in nam dajejo stabilnost in varnost. S tem, ko je Adamu odvzel rebro, ga je Bog naredil ranljivega. Adam dobi vsa rebra nazaj, če sprejme Evo in njun odnos. Vsak odnos vključuje zaplete, težave, kompro-

16

mise. Ko nastopijo težave, ko smo ogroženi, smo izgnani iz raja. Prvi izgon iz raja je naše rojstvo. Na podlagi te izkušnje premagujemo druge izkušnje. Ne moremo se vračati v rajsko preteklost, težave moramo reševati tukaj in zdaj. S tem, ko sta Adam in Eva pojedla prepovedan sad, sta morala »pojesti« tudi posledice tega nepremišljenega dejanja. Raziskovalec čustvene inteligentnosti Goleman ugotavlja, da je človek na začetku imel en center v možganih za vonj in razmišljanje. Ta hipoteza nas lahko popelje v svetopisemski rajski vrt, k Adamu in Evi pred drevesom spoznanja. Glede na Golemanovo hipotezo, da so prve korenine kognitivnih sposobnosti v »vonju«, je zanimivo, da je to rajsko drevo življenja in spoznanja opisano kot »prijetno za pogled in dobro za jed«. Upoštevana sta torej vid in okus, ni pa omenjen vonj. Tudi v povezavi z opisom izvirnega greha vonj ni omenjen: »Žena je videla, da je drevo dobro za jed, mikavno za oči in vredno poželenja, ker daje spoznanje« (1 Mz 3,6a). Upoštevajoč to, kako je človek prepovedan sad zaužil, lahko predvidevamo, da so oči ter dotik in okus starejša čutila od vonja. Človek je torej prej znal reagirati na podlagi okusa, vida, najbrž tudi sluha in prav gotovo dotika kot na podlagi vonja. Tudi Sveto pismo nas torej uči, da »ljubezen gre skozi želodec«. Na začetku Adam ni povonjal sadeža. Če bi ga, bi bil previdnejši. Ko sta ga enkrat okusila, je bilo že prepozno. Bil je že v želodcu in morala sta nositi posledice. Človek se je namreč šele ob izzivih vonjav in odločanja za dobro in proti slabemu učil in postajal inteligentno bitje.

Mnogokrat se nam dogaja, da nase prevzamemo več odgovornosti, kot je zmremo. Večkrat si v želji, da ne bi izpadli slabo, nalagamo pretežka bremena, ki jih ne zmremo.

Emocionalnost, intuicijo vsebuje desna stran možganov, medtem ko je logično matematično mišljenje povezano z levo stranjo. Odprtost navzven je koristna, da sem dober, pozitiven tudi do drugih ljudi. Včasih smo preveč zaprti in zelo pazimo na odnose, da ne bi česa narobe rekli ali naredili. Odnos, ki je živ, prenese tudi neumne besede in dejanja. Ni potrebe, da vedno

pazimo na vsako besedo in dejanje. Če to delamo, se počasi zapiramo. Biti moramo pogumni, odprti in pristni.

Svetopisemski človek v stiski nikoli ne obupa in nikoli ne rešuje stiske sam. Vedno se obrne po pomoč k Bogu. Mojzesova palica pomeni izkušnje in oporo. Človeka se dotakne s svojimi izkušnjami, in tako lažje rešuje svoje težave. Tudi če nimamo idealnih korenin, a nas okolje in družina podpirata, lahko veliko dosežemo in naredimo iz sebe.

Vikend srečanje se končalo z nedeljsko sv. mašo, kjer je vse, kar nas je bremenilo predstavljala hostija, naše želje in hrepenenja pa vino. Pomembno je, da znamo sprejeti bolečino in jo pretvoriti v gnojilo, ki nas hrani. Vsekakor nam je pri tem v oporo skupina s preventivnim delom in terapevtskimi elementi.

KAKO SPREMLJATI ČLOVEKA V BOLEČINI

Alenka Petek

7. srečanje za svetovanje je imelo naslov **Kako spremljati človeka v bolečini**. Potekalo je od 17. do 19. 11. v Sončni hiši v Portorožu.

Preko meditacije smo se spomnili težkih in lepih spominov iz svojega življenja. Križ predstavlja najbolj odprto geometrijsko znamenje, ki se razteza na vse štiri strani neba. Nima zaključka. Križ spremlja kristjana od rojstva do smrti. Prinaša veselje in žalost. Tudi naše telo je oblikovano v obliki križa. Hrbtenica pomaga, da hodimo pokončno, razširjene roke pa so izhodišče za objem, veselje, tolažbo, oporo. Križ je najbolj komunikativno znamenje. Križev pot pa je duševni proces in način, kako se človek srečuje z bolečino, krizo, težavami.

Na seminarju smo preko križevega pota spoznavali svojo pot, svoja ravnanja v različnih obdobjih življenja.

Ljudje se s krizo srečujemo na različne načine. Najprej jo želimo spregledati. Želimo si, da to ne bi bilo res. Sprva ne verjamemo, da se to dogaja nam. Sprožijo se obrambni mehanizmi, da gre za pomoto, da verjetno ni tako hudo, kot se zdi. To je prvi korak, ki nam omogoča, da situacijo preživimo. To je obramba, da šok ni premočan. Tudi udeleženci smo poiskali situacije v svojem življenju, v katerih smo ravnali na podoben način.

Kasneje, ko spoznamo, da je situacija resna, uvidimo, da iz tega ne moremo več pobegniti, se distancirati. Nezavedajoč se vseh posledic sprejmemo križ. Ko pred bolečino ne moremo več ubežati, se začnemo boriti. Pogosto začnemo iskati krivca za nastalo situacijo – tako zunaj kot znotraj sebe. Loteva

se nas jeza, obup, apatija, občutek ujetosti. Jeza odpre rane, prepozna naše resurse, nas motivira, da se ne vdamo, da znotraj sebe poiščemo moč. Zelo

pomembno je, da se ne vdamo, da ne zaspimo, ampak se soočimo z nastalo situacijo. Sprijaznimo se z bolečino, ki nam jo povzroča stiska, kar pomeni, da sprejmemo svoj križ.

V nas se prebuja občutki zapuščenosti, nemoči, obupa, trenutki, ko nimamo moči in volje, da bi kaj storili. Pa tudi, če kaj storimo, nam ne uspe. Vse bi najraje pustili, se vdali. Prevevajo nas občutki, da je vse zaman, da se je vse obrnilo proti nam. Tudi ko padamo, moramo poiskati moč in resurse, ki nas dvignejo in nas aktivirajo ter poiščejo našo skrito moč. V padcih iščemo moč, da ne odnehamo. Pomembno je, da ko pademo, ne obležimo.

Jezusovo srečanje z Marijo pod križem je sposobnost sprejemanja križa in distanca v bolečini. Srečanje z materjo je brez objemanja, brez stika. Marija Jezusu ne pomaga nositi križa, mu pa z pogledom sporoča, da je z njim, da on to zmore. V bolečini se reže popkovina z otroki. Distancirati se od njih, jim pustiti njihovo pot je težko, vendar nujno potrebno. S tem pokažemo, da jim zaupamo, verjamemo vanje in njihovo pravo odločitev. Obstaja notranja bližina, ki prinese fizično distanco.

Marsikdaj so padci tudi posledica tega, ker si v življenju nalagamo preveč obveznosti. Imamo občutek, da moramo vse rešiti sami, včasih pa si nalagamo tudi tuje križe. Včasih pa se znajdemo v taki situaciji, ko moramo komu pomagati nositi križ, nepričakovano in nenačrtovano. Večkrat nam je lažje pomagati kot sprejeti pomoč. V nemoči se večkrat pogled obrne navzven. Ko sprejmemo bolečino, jo skušamo osmisliti tako, da v njej najdemo še kaj pozitivnega. Jezus pri svojem trpljenju ne išče tolažbe, ampak jo daje. Večkrat se pokaže, da se nek boleč dogodek ali situacija, ki je bila boleča, kasneje izkaže kot dogodek, iz katerega smo lahko ustvarili nekaj pozitivnega, dobre-

ga. Prav tako pa lahko nekdo drug iz svoje težke situacije za nas naredi nekaj dobrega. Vse take situacije so nam lahko pozitivna spodbuda.

Bolečina križa je nekaj, česar si ne želimo, nas pa empatično privlači. Osebo, ki je s človekom v stiski, boli, saj se z njim poveže, se približa bolečini. Približati se bolečini in jo začutiti je nekaj čisto drugega kot pasti vanjo. Če se nam to zgodi, človeka ne moremo spremljati, ampak skupaj z njim pademo v pekel. Na tak način mu nismo v pomoč. Šele empatičen dotik pomaga odpreti vire moči pri človeku. Napolni ga z upanjem, da lahko pozitivno ukrepa. Vsekakor pa je v veliko pomoč tudi vera in zaupanje v Boga. Jezus po ljudeh hodi predpekel in rešuje uboge. S svojimi dotiki pomaga nositi križ ubogim.

Delo celotnega vikenda smo nato pri sv. maši darovali Bogu. Prosili smo za njegovo pomoč pri nošenju naših križev in pri pomoči drugim, ki so v težki situaciji.

DOGODKI, KI NAS POVEZUJEJO

Alenka Petek

Škofijska karitas Ljubljana je v petek, 1. decembra, v župnijskem domu v Črnučah pripravila srečanje venezuelskih družin, ki so v procesu repatriacije ali pa so z njo že zaključile. Našemu povabilu se je odzvalo več kot 80 posameznikov, ki živijo na področju ljubljanske škofije.

Srečanja z repatriiranimi družinami se je udeležil tudi domači župnik g. Stanko Štefanič, ki je pozdravil vse udeležence in

jim zaželel dobro počutje ter prijetno preživet čas v sproščenem klepetu in druženju.

Prisotne je nagovoril Peter Tomažič, generalni tajnik Slovenske karitas, in poudaril, kako veliko poguma je bilo treba, da so se odločili za vrnitev v Slovenijo. Karitas jim po svojih močeh pomaga in želi omiliti prehod in privajanje na življenje v Sloveniji. Vključevanje v slovensko okolje, pridobivanje in druženje s slovensko govorečimi je edina pot, da osvojijo jezik ter se integri-
rajo v našo družbo in dobro počutijo med nami.

Srečanje se je zaključilo z mašo v španskem in slovenskem jeziku, ki jo je daroval predsednik Škofij-

ske karitas Ljubljana, Marko Čižman. Med mašo je pel zborček, sestavljen iz venezuelskih pevcev. Pri maši je Jože Kern, generalni tajnik Škofijske karitas Ljubljana, nagovoril vse prisotne in jim zaželel, da bi si v Sloveniji omogočili dobro in dostojno življenje, saj bo to dobra popotnica in zgled njihovim otrokom. Prav je, da so povezani med sabo, saj jim to veliko pomeni in omogoča stik življenjem pred prihodom v Slovenijo. Pomembno pa je tudi, da se vključijo v družbo in življenje v okolju, kjer živijo.

18

Prve družine so zaradi slabih ekonomsko-političnih razmer in neperspektivne prihodnosti zase in otroke Venezuelo zapustile že pred korono. Povedo, da so njihovi stari starši prišli v Venezuelo po letu 1950, samo s kovčkom, tako kot so se sedaj v Slovenijo vrnila oni sami. Njihovi stari starši ob prihodu v tujo državo niso znali špansko. Tudi sedaj ob prihodu v Slovenijo so bili redki, ki so govorili slovensko. Še danes mnogim slovenski jezik predstavlja velik izziv. V Venezueli ga niso govorili, saj so rojeni v mešanih družinah.

V Slovenijo so prišli z velikimi pričakovanji. Strah jih je bilo, ali se jim bo uspelo vživeti in vključiti v življenje. Bodo našli sorodnike, dobili potrebno pomoč? Danes jih je že veliko zaposlenih, tako da lažje živijo. Otroci so vključeni v slovenske šole, vrtce, srednje šole in celo fakultete. Nameravajo ostati v Sloveniji, saj jim je tukaj všeč. Počutijo se sprejete in doma. Takšna srečanja in druženja jim še dodatno omogočajo povezanost in sprejetost v slovenskem okolju.

murska sobota

UPANJE ZA MLADE

Roberta Turk, Dvojezična osnovna šola II Lendava

»Zahvala poraja ljubezen.

*Je razumevanje, da nas ima nekdo rad,
da nam iz obilja svojega duha
podarja nekaj, kar potrebujemo,
da smo počaščeni, ker nas jasno zaznava.«*

Daphne Rose Kingma

29. škofijski Klic dobrote Škofijske karitas Murska Sobota

Na povabilo Župnijske karitas Dobrovnik, g. župnika mag. Simona Štihca, smo se z velikim veseljem odzvali k sodelovanju na 29. škofijskem Klicu dobrote, ki je bil na prvo adventno nedeljo, 3. decembra, v Kulturnem domu v Dobrovniku. Gospod župnik je k sodelovanju povabil pomurske šole s prilagojenim programom.

Odzvale smo se tri šole: Dvojezična osnovna šola II Lendava, Osnovna šola IV Murska Sobota in Podružnična šola Janka Šlebingerja Gornja Radgona. Vse tri izobražujemo učence s posebnimi potrebami. Izvajamo prilagojen izobraževalni program osnovne šole z nižjim izobrazbenim standardom ter posebni program vzgoje in izobraževanja, v okviru razširjenega programa pa tudi podaljšano bivanje in jutranje varstvo. Strokovni delavci šole opravljajo tudi mobilno specialpedagoško službo, v sklopu katere nudijo dodatno strokovno pomoč učencem drugih osnovnih šol in otrokom v vrtcu.

Pri vzgojno-izobraževalnem delu si strokovni delavci nenehno prizadevamo iskati poti za razvoj vsakega posameznega otroka. Upoštevamo interese otroka, spodbujamo njegovo samostojnost in ustvarjalnost ter razvijamo njegova močna področja. Smo inovativni in ustvarjalni, sledimo izzivom lokalnega in širšega okolja. Tako nas je naša odprtost za nove izzive motivirala tudi za sodelovanje na tej skupni prireditvi.

Na prvem srečanju, konec meseca oktobra, smo se predstavniki vseh treh šol in predstavnica Župnijske karitas Dobrovnik zbrali v župnišču in začeli z načrtovanjem programa. Ideje so se kar vrstile. Šole smo prevzele nalogo, da pripravimo program – točke z nastopajočimi učenci, dekoracijo in logotip prireditve. Na prireditvi so nam pomagali tudi mladi iz župnije Dobrovnik.

Na prireditvi je bilo videti in čutiti je bilo pozitivno energijo in moč sodelovanja. Učenci so skozi glasbo in ples na svoj način sporočili, da so tudi oni v svojem

svetu, svetu svetlega zaupanja, pogumni in sposobni mnogih junaških dejanj! Ponosno so nastopali in bili veseli velikega aplavza, pohval in spodbudnih besed.

Iskrena hvala, da ste nam dali priložnost, da se predstavimo na vaši prireditvi z močnim sporočilom »Upanje za mlade«, in velika hvala za donacije v šolski sklad, ki ste nam jih namenili.

ново mesto

UPANJE ZA VSE

Petra Martić

V petek, 1. 12. 2023, je v sklopu Tedna karitas v prostorih ŠK Novo mesto potekalo predavanje s sloganom »Upanje za vse«, ki sta ga izvedla dr. Andrej Perko in njegova žena dr. Verena Vidrih Perko.

Dr. Andrej Perko je znan slovenski psiholog, ki deluje po socialno-andragoški metodi dr. Ruglja in že vrsto let pomaga ljudem, ki so v kakršnikoli življenjski stiski, njegova žena dr. Verena pa je arheologinja in proučuje odnos med ljudmi in dediščino.

Predavanje oziroma izmenjava mnenj z udeleženci je stekla zelo sproščeno in spontano, pozornost pa je bila usmerjena v vlogo staršev pri vzgoji otroka.

Pomembno je zavedanje, da otrok ob rojstvu najbolj potrebuje mamo, oče pa v otrokovo življenje vstopi pri njegovem 4. in 5. letu starosti in prevzame najpomembnejšo vlogo, in sicer, da otroka usmeri v svet. Materina vloga je zaščititi otroka in mu nuditi tolažbo, ko le-to potrebuje, medtem ko je očetova vloga otroku predstaviti svet prepovedi, zapovedi, zaradi česar bo otrok posledično razvil moralni čut in znal razločevati med tem, kaj je in kaj ne. Za razvoj otrokovega moralnega čuta je še posebno pomembna očetovska vloga, saj oče otroku predstavi, da je svet krut. Zatorej je ključnega pomena, da ima otrok ob sebi oba starša, ta pa se morata zavedati, da ne moreta ne prevzeti ne nadomestiti vloge drug drugega. Mati mora očetu prepustiti in dopustiti, da lahko skupaj z otrokom

rasteta v odnosu, mu dopustiti, da otroka vzgaja, ne pa ga omejevati ali celo obtoževati, da ne zna ravnati z otrokom, ker bo moral otrok kdaj pa kdaj doživeti določeno frustracijo – da dojame, da je svet takšen, kot je. Več obtožb, kot bo oče deležen, prej se bo umaknil. Nekaj časa bo sicer še vztrajal, nato pa bo vzgojo popolnoma prepustil materi. Do pubertete bo takšen način vzgoje deloval, potem pa ne več. Do 14. leta se namreč psihološki razvoj otroka kot otroka ustavi in zgodi se, predvsem pri fantih, da se uprejo materi, ta pa nato otroka preda očetu in od njega pričakuje, da bo otroka spravil v red. Toda takrat bo že prepozno, saj se je oče v vmesnem času umaknil v svoj svet, ni bil prisoten.

V obdobju mladostništva si mora mladostnik odgovoriti na osnovna bivanjska vprašanja, kdo je, kaj si želi. Zato je tudi pomembno v kakšni družini je živel otrok. Tukaj je dr. Verena poudarila pomen jasnih vrednot in tradicije, kar otrok spozna preko vzgoje. Izpostavila je, da se današnji odnos tudi do vsega krščanskega kaže v propadanju in zanemarjanju nosilcev vrednot, ki so temelj naše identitete. Tradicija se ne priznava več, stebri družbe so popolnoma razvrednoteni, med ljudmi prevladuje apatija, ni nam mar

drug za drugega, družba je naravnana v potrošništvo in povsem izpraznjena. Jasno je poudarila pomen zavedanja svoje tradicije, svoje dediščine in zaključila, da smo v današnjem času ravno kristjani tisti, ki nosimo UPANJE – in ponosni moramo biti na to, kdo smo ter kaj predstavljamo.

SKODELICA KAVE – UPANJE ZA VSE

Katja Kastelic Mlakar

Na Škofijski karitas Novo mesto smo, zdaj že tradicionalno, pripravili dan odprtih vrat z naslovom Skodelica kave.

Srečanja so se udeležili predstavniki vladnih in nevladnih organizacij, ki s svojim delovanjem na različne

20

načine prispevajo h krepitvi kakovosti človekovega življenja. Dnevna soba je postala prostor druženja in povezovanja ob kavi in pecivu, izmenjave izkušenj dobrih in slabih praks s terena, izpostavljanja zaznanih potreb iz različnih področij dela ter ustvarjanja novih idej in priložnosti za sodelovanje. Dan odprtih vrat tako predstavlja možnost ustvarjanja novih in krepitve že vzpostavljenih vezi med organizacijami, kar je nujno potrebno za kvalitetno opravljanje naših poslanstev in soustvarjanje celovitih odgovorov na potrebe oseb, ki se obračajo na nas z namenom soustvarjanja rešitev.

Le sodelovanje organizacij in interdisciplinarni pristop lahko celovito nagovorita vprašanja človeka, para, družine in okolja. Skodelica kave tako predstavlja skodelico upanja – vsi smo namreč poklicani, da vlivamo upanje v skodelice osebnih in medosebnih odnosov.

OBISK PRI STAROSTNIKIH V DOMU STAREJŠIH

Franja Pavlin

Petje je utihnilo. Sveta maša se je iztekala – še pozdrav g. kaplana Janeza Meglena: »Pojdite v miru!«

Strežno osebje je začelo voziti oskrbovance iz kapele, pokretni pa so prihajali suvereno, nekateri tudi v spremstvu svojih domačih. Z go. Petro sva jih pričakovali na hodniku. K vsakemu sva pristopili, jih pozdravili in jim dali darilo sv. Miklavža. Njihove oči in njihov nasmeh so povedali vse. Najin načrt je uspel. Tudi nama so od zadovoljstva zažarele oči.

Kako malo je bilo treba, da sva osrečili več ljudi.

CELOVITA POMOČ UKRAJINI

Jana Lampe

Obisk v Ukrajini ob otvoritvi s slovensko pomočjo obnovljenega doma za rehabilitacijo invalidnih otrok v regiji Žitomir

Predstavnika Slovenske karitas, Peter Tomažič in Jana Lampe, sva se v decembru 2023 odpravila na terenski obisk v Ukrajini, da sva se udeležila odprtja prenovljenega doma za rehabilitacijo otrok in mladih s posebnimi potrebami v Zaričanih, ki je prvi dom s tem namenom v regiji Žitomir. Projekt obnove, ki ga je kot ena izmed prvih podprla Slovenska karitas ob sofinanciranju Ministrstva za zunanje in evropske zadeve RS v sklopu triletnega humanitarnega strateškega partnerstva, je na terenu izvajala Caritas-Spes Ukrajina. Prinesel je novo upanje in možnost za rehabilitacijo več kot tisoč otrokom letno.

Projekt **Obnova doma za rehabilitacijo invalidnih otrok in mladih v regiji Žitomir** je bil v letih 2022 in 2023 sofinanciran s strani Ministrstva za zunanje in evropske zadeve RS v vrednosti 373.939 evrov in Slovenske karitas v vrednosti 66.061 evrov. K obnovi so prispevale še Karitas Hrvaške, Švedske, Nemčije, Luksemburga in Litve ter Japonsko veleposlaništvo v Ukrajini. Toda brez začetne pobude in financiranja s strani Slovenije otvoritve tega doma zagotovo še ne bi bilo – bil pa je zelo potreben, saj je bilo za otroke in mlade s posebnimi potrebami v Ukrajini že v času pred vojno s strani države zelo slabo poskrbljeno, le 8,2 % otrok s posebnimi potrebami je bilo v letu 2018 rehabilitiranih v zdravstvenih in rekreacijskih ustanovah. V regiji Žitomir pa živi 6.000 otrok s posebnimi potrebami in so bili brez ustanove za rehabilitacijo. Problem izolacije teh otrok iz družbenega in kulturnega življenja je zelo velik. V času vojne se število otrok in mladih s posebnimi potrebami še povečuje zaradi posledic bombardiranja. Zato je Caritas-Spes Ukrajina v novembru 2022 zaprosila za podporo obnove obstoječe zgradbe v kraju Zaričani v regiji Žitomir. Obnovljena, razširjena in opremljena zgradba v Zaričanih je

sedaj primerna za rehabilitacijo do 90 otrok in mladih s posebnimi potrebami hkrati in za več kot 1.000 na leto.

8. decembra 2023 je bila na otvoritvi obnovljenega doma za otroke s posebnimi potrebami v Zaričanih poleg predstavnikov Caritas-Spes, Slovenske karitas, Občine Žitomir, ukrajinskega zunanjega ministrstva, drugih donatorskih Karitas ter veleposlanice Republike Hrvaške **prisotna tudi slovenska veleposlanica v Ukrajini, Mateja Prevolšek**, ki je dejala: *»Slovenija si prizadeva za celovito pomoč Ukrajini, tako na humanitarnem področju kot tudi na področju obnove. V zvezi s projektom obnove doma za otroke s posebnimi potrebami v Zaričanih, ki sta ga ob podpori Ministrstva za zunanje in evropske zadeve RS do današnjega odprtja skupaj izvajali Slovenska karitas in Caritas-Spes Ukrajine, me je resnično presenetila velikost in sodobna oprema doma, ki je bil zasnovan ob upoštevanju vseh potreb oseb s posebnimi potrebami.«*

Peter Tomažič, generalni tajnik Slovenske karitas, je po obisku dejal: *»Te dni smo lahko na lastne oči videli, kaj in k čemu je prispevala pomoč iz Slovenije v Ukrajini preko Caritas-Spes. Obnovljen center za rehabilitacijo je izjemno lep, pripravljen za otroke in mlade s posebnimi potrebami z območja Žitomirja, da tukaj najdejo novo upanje, in to je tudi upanje za Ukrajino, kjer življenje sedaj ni normalno, saj ljudje živijo v nenehnem strahu. Na Slovenski karitas želimo podpirati delovanje tega doma tudi v prihodnje, posebno pri vzpostavitvi programa in usposabljanju kadra z izkušnjami iz Slovenije. V Žitomirju smo videli tudi razdelilnico hrane, kjer Caritas-Spes vsak dan razdeli okoli 500 toplih obrokov, in slišali pretresljive zgodbe notranje razseljenih ljudi, ki tja prihajajo po pomoč in govorijo o velikih psihosocialnih stiskih, ki jih doživljajo.«*

Hvaležna sem, da smo z obiskom v Ukrajini lahko tudi s svojo prisotnostjo izrazili solidarnost s sodelavci Karitas in prebivalci v Ukrajini, jih opogumili in prinesli vsaj nekaj veselja. Zame je bila to zelo močna izkušnja. Na otvoritvi doma v Zaričanih me je najbolj ganila prisotnost otrok in mladih s posebnimi potrebami, katerih prva skupina je te dni že bivala tam. Njihovi

nasmehi so najlepša zahvala. Dotaknila se me je tudi revščina na podeželju Ukrajine, kjer ljudje pogosto nimajo niti pitne vode in sanitarij v hiši. Veliko je nasprotje med mestom in vasjo, kjer živi večina prebivalcev. V hiši je pogosto le prostor za kuhinjo, dve spalnici, stranišče je »na štrbunk«, vodo dobivajo iz vodnjaka v vasi. Že pred vojno so bile razmere težke, zdaj pa so

še toliko težje, še posebej za tiste, katerih domovi so bili poškodovani v vojni. Nekaj vojnih veteranov smo srečali, slišali pa smo tudi od sodelavcev Karitas v Ukrajini, kakšne so psihične posledice te vojne, o katerih pripovedujejo žene, ko njihovi možje pridejo s fronte na krajši dopust. Da o psihosocialnih posledicah pri otrocih, ki ves čas doživljajo alarme, skrivanje po kletah in občasno tudi bombne napade, ne govorimo. Sami smo v Kijevu doživeli alarm za napad; naslednji večer, ko greš spat, se čisto drugače pripraviš, razmišljaš o tem, kaj te bo zbudilo sredi noči ... Potrebe po pomoči so res velike. Zato se še naprej priporočamo za darove, da ostanemo blizu ljudem v Ukrajini.

Veliko upanja z vojno prizadetim ljudem v Ukrajini so poleg obnove doma v Zaričanih v tem letu prinesli še štiri skupni projekti zunanje ministrstva in Slovenske karitas, k čemur je Ministrstvo za zunanje in evropske zadeve RS preko humanitarnega strateškega partnerstva s Slovensko karitas prispevalo 1.093.778 evrov.

V poletnem času je Slovenska karitas za boljše psihosocialno počutje otrok iz Ukrajine v sklopu strateškega partnerstva in financiranja zunanjega ministrstva izvedla projekt

Poletno letovanje mladih iz Ukrajine v Sloveniji, ki se ga je v Strunjanu udeležilo **50 otrok iz Ukrajine**. Projekt **Zagotovitev zmogljivosti za psihosocialno pomoč otrokom in mladostnikom v regiji Harkov v Ukrajini**, ki ga je zunanje ministrstvo sofinanciralo z 200.000 evri, Slovenska karitas pa s 50.500 evri, pa je namenjen trajni pomoči otrokom in mladostnikom v Ukrajini, ki so zaradi stresa in strahu vojne izpostavljeni tveganju depresije, tesnobe, posttravmatske stresne motnje in drugih duševnih motenj. V partnerstvu s Caritas-Spes Ukrajina je bila v sklopu projekta v kraju Visokij v predmestju Harkova kupljena, obnovljena

in opremljena hiša z igriščem in vzpostavljen program psihosocialne pomoči. Skupine otrok bodo lahko prihajale na rehabilitacijo čez vse leto, da si naberejo moči, izboljšajo psihosocialno počutje in okrepijo duševno zdravje. **Istočasno se bo na psihosocialnem taboru v hiši lahko zvrstilo okoli 40 otrok in mladostnikov, preko leta pa skupaj okoli 1000 otrok in mladih.** V program psihosocialne pomoči bodo občasno vključene tudi njihove matere in druge ženske.

Projekt **Humanitarna pomoč za najranljivejše v regiji Harkov v Ukrajini**, ki ga je zunanje ministrstvo podprlo v vrednosti 200.000 evrov, je bil namenjen **4.215 ranljivim gospodinjstvom v regiji Harkov**. Regija pa je bila ob začetku vojne močno bombardirana in skrajni vzhodni del je še vedno prva bojna linija. Številni domovi so vsaj delno uničeni. Trgovinska dejavnost se postopoma izboljšuje. Veliko industrijskih objektov je bilo uničenih – večina ljudi je zato brezposelnih, saj ima le en prebivalec na 800 ljudi trenutno zaposlitev v tej regiji. V osvobojenih vaseh živijo predvsem starejši ljudje, polja so še minirana, zato si sami ne morejo pridelati hrane. Tako večina ljudi na območju Harkova nima za osnovno preživetje in potrebuje pomoč. Po vaseh, kjer trgovine še ne obratujejo, je 464 gospodinjstev 3 mesece prejelo pakete s hrano in higienskimi potrebščinami. 3751 gospodinjstvom v mestu Harkov so bili razdeljeni trgovinski boni, ki so jih večinoma prejele notranje razseljene matere z otroki, ki so pribežale z okupiranih območij kot sta Donetsk in Lugansk, in živijo v zelo skromno v najetih stanovanjih ter so večinoma brez zaposlitve.

Peti projekt Obnova v vojni porušeni domov in institucij v regiji Harkov in Mikolajev v Ukrajini je zunanje ministrovno financiralo v vrednosti 100.000 evrov. Vojna v Ukrajini je poškodovala že 1,5 milijona domov. Hiše imajo zaradi bombardiranja poškodovane strehe, okna, vrata, stene. Ljudje na vaseh, še posebej starejši, ki niso nikamor zbežali, še vedno živijo v njih. Poškodovane dele hiše so začasno zaščitili s polivinilom in drugimi materiali. Še posebej je za te družine težko sedaj, ko je zima in je zelo mrzlo. V oktobru 2023 je bila v sklopu projekta v sodelovanju s Caritas-Spes **podprta obnova 19 poškodovanih stanovanjskih hiš ranljivih družin v Ukrajini, kjer živi 61 oseb, od tega 7 hiš v regiji Harkov v vaseh Korobochkyne in Lebiage ter 12 hiš v regiji Mikolajev v vasi Shevchenkove.** Obnova je vključevala

nakup gradbenega materiala in plačilo gradbenih del. Obnovljena je bila tudi z bombardiranjem poškodovana **zgradba v kraju Savin v regiji Harkov, v kateri je glasbena šola, knjižnica in prostor, kamor ljudje pridejo po humanitarno pomoč.** Sedaj bo imelo 149 mladih znova dostop do glasbenega in drugega izobraževanja ter socializacije. Obnova te zgradbe, kjer si lahko ljudje v skupnem prostoru napolnijo tudi telefone in se pogrejejo v času, ko ni elektrike, je velikega pomena za ta kraj in ljudje so zelo hvaležni Sloveniji za pomoč pri obnovi.

Tudi Mira Milavec, slovenska sodelavka Caritas-Spes v Ukrajini, se je na otvoritvi doma v Zaričanih zahvalila vsem, ki so prispevali k uspehu tega projekta. Izrazila je hvaležnost za vso pomoč, ki so je deležni, tudi Ministrstvu za zunanje in evropske zadeve RS ter vsem darovalcem, in poudarila, kako velik je prispevek Slovenije kljub njeni geografski majhnosti.

V Ukrajini sva se srečala tudi s sestrami Družbe Marijinih sester čudodelne svetinje, med katerimi deluje slovenska **misijonarka s. Barbara Peterlin**.

Sestre opravljajo res čudovita dela za uboge. Brezdomcem v Kijevu, ki jih srečujejo na ulici, pomagajo s čajem in sendviči, saj so nekateri tako premraženi, da komaj lahko kaj odgovorijo. Revnim pomagajo pri obnovi bombardiranih hiš ter podpirajo delo albertincev, ki v Zaporozju štirikrat na teden delijo hrano 1200 ljudem. Bolnišnicam pomagajo tudi z zdravili, ki pridejo iz Slovenije. Vsem pa delijo čudodelne svetinje in resnično se je po njihovih pripovedih zgodilo že veliko čudežev. Na Slovenski karitas želimo podpreti lepo in veliko delo sester v Ukrajini. **Nakazali jim bomo sredstva za pomoč s toplimi obroki za ljudi v Zaporozju.**

Potrebe v Ukrajini so še vedno zelo velike. **Slovenska karitas želi še naprej ostati blizu ljudem, ki trpijo zaradi vojne v Ukrajini, in vas vabi k solidarnosti. Darujete lahko na:**

Slovenska karitas, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana, TRR: SI56 0214 0001 5556 761, namen: Pomoč Ukrajini, sklic: SI00 870. Iz srca hvala vsem, ki tem trpečim prinašate upanje z vsakim darom in vsako molitvijo za mir.

Mnenja, izražena v prispevku, so mnenja Slovenske karitas, in ne predstavljajo uradnih stališč Vlade Republike Slovenije in Ministrstva za zunanje in evropske zadeve RS.

NAGRADNA KRIŽANKA januar

Simon Dvornik

Geslo križanke napišite na dopisnico, pripišite ime, priimek, naslov in telefonsko številko ter pošljite do 17. 1. 2024 na naslov: Slovenska karitas, Kristanova 1, 1000 Ljubljana ali ga sporočite po e-pošti: info@karitas.si S sodelovanjem v žrebanju soglašate z objavo imena, priimka in kraja bivanja v glasilu Žarek dobrote. Slovenska karitas varuje osebne podatke v skladu s predpisi o varstvu osebnih podatkov.

		LUKA MEGLEN	REVUIJA ZA MLADINO	KLIF		ANONIMNI ALKOHOLIKI	ZGORNJI DEL HIŠE		NEPOTRIENA MISEL	BIBLIJSKI OČAK	
LIUBLJANSKI POTNIŠKI PROMET					ALEŠ SAR GESLO			IZDELAVA SODOV			
NEKDANJA VESOLJSKA POSTAJA				AVTOMOB. ZNAMKA TISTI KI DELA VRVI						NASPROTNIK KRALJA ARTURJA	
		ZVEZDNIK FILMA SHAZAM!				POPOTNIK DAVOR IHAN					TONE NOVAK
NIGERIJSKO LJUDSTVO	ZAČETNIK (POGOVO.)		OČAK PAVLE GRAH						VRVICA		
IVAN NATEK		ŠALJIVA FIGURA MISIJA							GORAN OSTERC	EDEN DRŽAVA V NIGERIJU	
KITAJSKO MESTO						KEM. ELEM. Ar BINE URBANC					ERIK MAJ
KAČA			ALEŠ MAKOVEC	BARVNI MODEL SORTA HRUŠKE			NAŠA ZVEZDA RADIJEK HRIBAR				
PLOŠČA IZ NEKVAŠEN. TESTA				PRAZNIK MASK LEON ARHAR					NEMŠKA MARKA TINA NOČ		
	OMETALO VEZNIK					AVTOMOBIL SPRICEVALO NA FAKULTETI					
IVAN GROHAR			SORTA BUČKE AVTOMAT. PIŠTOLA							TONE ROŠ	AFRIŠKA DRŽAVA (ANGL.)
KLJUČNA MISEL ZGODBE				SPODNJI DEL POSODE VIDEO PLATFORMA				MESTO V ITALIJI	TIMI ZAJC DODATEK		
	PIVO	ORGANIZ. AMERIŠKI PLESALEC KEVIN					REKA V Z. SLOVENIJI NINA STRNAD				VEZ
GRŠKA ČRKA				ADRESAR						MANČA ŠPIK	
IVANA TANKO			UROŠ ZORMAN	MEŠALNIK TONE RESNIK						BOJAN ILAR LINA TORKAR	
MULTIMED. AGENCIJA							MOČAN DEŽ				
	MESTO NA SEVERU MAROKA						MINISTRICA VREČKO				

Geslo decembrske nagradne križanke: **BLIZU VSEM**

Nagrajenci: 1. nagrada: **Jožica Žnidar, Šentjur**
2. nagrada: **Rajko Okorn, Medvode**
3. nagrada: **Anton Zdravec, Ptuj**

Nagrade: 1. nagrada: **bidon youngCaritas**2. nagrada: **majica Caritas**3. nagrada: **nogavice youngCaritas**

Mladi po starosti in po srcu so napisali 8248 pisem za lepši dan in praznike starejših, bolnih in osamljenih.

Tudi letos so Miklavževi angelčki z darili pomagali sv. Miklavžu razveseliti otroke iz socialno ogroženih družin.

Otroci so skupaj s sodelavkami Karitas ustvarjali adventne venčke in jih ponudili za dobre namen.

V začetku decembra je v Zaričanih v Ukrajini potekala otvoritev doma za invalidne otroke, ki ga je sofinanciralo tudi Ministrstvo za zunanje in evropske zadeve ter Slovenska karitas.

Vsakoletni dobrodelni koncert Škofijske karitas Murska Sobota je prinesel upanje mladim.

QR koda za dostop do
žarka dobre na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

